

LÁNUÐ ANDLIT

Hugrænt hlé

Áður en við verðum við sjálf verðum við allir aðrir.

Foreldrar.

Kennarar.

Vinir.

Yfirmenn.

Makar.

Heimurinn er örlátur á sjálfsmyndir.

Hann býður þúsundir tilbúinna útgáfa af því hver við ættum að verða.

Góður sonur.

Virðulegur maður.

Farsæll fagmaður.

Áreiðanlegur eiginmaður.

Umbunin er augljós.

Velþóknun.

Viðurkenning.

Að tilheyra.

Kostnaðurinn sést síður.

Fjarlægð.

Fjarlægðin milli þess sem þú ert og þess sem þú leikur.

Þegar ég var yngri líktist leikurinn velgengni ótrúlega mikið.

Ég lærði að aðlagast.

Að falla inn í hópinn.

Að tala það tungumál sem ætlast var til í hverju herbergi.

Þetta var hæfileiki sem opnaði mér dyr alla ævi.

Samt fylgdi hverju lánuðu andliti lítil skuld.

Skuld sem greidd var með ósvikni.

Einum bita í einu.

Ekkert dramatískt.

Engar hamfarir.

Rofið átti sér stað hljóðlega.

Eins og vatn mótar stein upp á nýtt.

Eins og árin móta vissuna upp á nýtt.

Þegar ég lít til baka átta ég mig á því að flestir eru ekki fangar mistakanna.

Þeir eru fangar velgengninnar.

Velgengnin gerir erfitt að yfirgefa ranga veginn.

Lófaklappið verður að sönnunargagni.

Afrekin verða að sönnun.

Hlutverkið verður að sjálfsmynd.

Og á endanum fær gríman meiri umhyggju en manneskjan sem ber hana.

Sá skilningur kom ekki skyndilega.

Hann kom í brotum.

Í gegnum árin.

Í gegnum löndin.

Í gegnum samböndin.

Í gegnum löng tímabil þagnar.

En grunnurinn var lagður miklu fyrr.

Hann var lagður á þessum fyrstu árum, þegar ég lærði að hægt væri að ávinna sér viðurkenningu með því að verða hvað sem aðrir þurftu á að halda.

Heimurinn klappaði.

Gríman dafnaði.

Andlitið beið.

Þolinmótt.

Eftir því að röðin kæmi að því að tala.

Ferdinando